

sultat, der nu foreligger, og det er min Overbevisning, at det ærede Thing ikke vil handle forstandigt ved nu at vise en Værlighed tilbage, som maaskee ikke let senere vil komme igjen.

Udler: Jeg for min Part vil ganske vist maaskee gjentage noget af, hvad jeg har sagt, men jeg søger ogsaa idag at give en Fremstilling af Forholdet, som det stiller sig for mig, og jeg troer, at der idag er kommet et Moment til, som støtter den Ansøelse, jeg har bedet Thinget følge. Jeg skal, inden jeg gaaer over til Sagen selv, gjøre et Par Bemærkninger til den ærede Finantsminister. For det Første kan jeg paa ingen Maade gaae ind paa, at det skulde være en Desavouering af Ministeriet, om man fandt, at dets Forslag var uheldigt; thi man kunde jo med lige Røi sige det Samme om de fleste Forslag, der ikke blive bevilgede, naar de fremkomme for Thinget. Ganste vist har man i Finantsudvalget i flere Aar ønsket alle Documenter forelagte for at komme til Klarhed: der er nu fremkommet Forslag, bilagte med Argumenter, og jeg mener, man maa i denne Henseende staae fuldstændig frit, uden at der i nogen Maade kan være Tale om Desavouering. Naar der har været reist Spørgsmaal om, hvorledes Sagen vilde stille sig fra en Forretningsmands Standpunkt, da har Meningen ikke været at betragte Indholdet fra et strengt juridisk Standpunkt, men fra et almindeligt Forretningsstandpunkt. Forretningsmanden søger med rund Haand at afgjøre saadanne Forhold, Forretningsmanden staaer netop ikke paa sin yderste Ret, naar der er Tale om Proces, men søger med rund Haand at faae Noget, som er kjedeligt for begge Parter, ud af Verden. Det er ogsaa det, Finantsudvalgets Fleerthed vil gaae ind paa. Der er et Argument, som er kommet frem fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (A. Hage), og det er den Indkomstskat, som han troede fra paalidelig Kilde at vide, at Fabrikken havde svaret. Den ærede Minister bemærkede imidlertid her-til, at man ikke vidste, hvad Fabrikken skulde, og hvad der altsaa af den Grund var draget fra, og deri er jeg fuldkommen enig. Derimod

ansførte han tillige et andet Argument, som jeg troer er urigtigt, idet han bemærkede, at man jo ikke vidste, hvad der var anvendt til Anskaffelse af Maskiner. Det var jo nemlig ikke Noget, der kunde fradrages, da det ikke var en Bedligeholdelses- eller Driftsudgift, men Anskaffelse af et Activ, der saaledes naturligtvis ikke kunde fradrages i Indkomstskatten med det hele Beløb. Men der er endnu et Moment, hvorfor Indkomstskatten er af overmaade stor Betydning. Det er nemlig ganske sikkert, at naar det som det er antydet af Medlemmer, der staae paa den anden Side, skulde komme til en Proces og vi skulde tabe denne Proces, men vi derpaa i Statens Interesse bleve nødte til at expropriere den paagjældende Eiendom, maatte det for enhver Expropriationscommission være et meget væsentligt Moment, hvilken Indkomstskat der er svaret af Eiendommen, og navnlig vil dette være saa, hvis Indkomsten, hvad jeg ikke veed, er opgiven af Bedkommende. Dette bliver som sagt et meget væsentligt Moment for en Expropriationscommission til Bedømmelsen af Activets Værdi. Naturligtvis maa der da tages Hensyn ikke alene til Indtægten, men derfra maa drages Renter af Prioritetsgjælden osv. Hvis nu Indkomsten er opgiven af Fabrikken selv, tvivler jeg ikke om, at den er rigtig opgiven, og dette Moment faaer altsaa meget større Betydning. Naar Indkomsten da saaledes er opgiven eller i alt Fald er ansat til disse 8,300 Rd., og vi fradrage Renter osv., saa vil vistnok Værdien for vor Forpligtelses Afløsning blive betydelig mindre end disse 93,000 Rd. Jeg skal endnu engang tillade mig at belyse, hvorledes dette Forhold staaer for mig og efter min Mening maa staae for Enhver. For 100 Aar siden blev denne Fabrik — det er af det Slags juridiske Punkter, som man kan tillade sig at omtale, da det ligger aldeles tydeligt for — af Staten solgt til Grev Schimmelmann med en Forpligtelse for Staten til af den „itzigen“ Besidder af Fabrikken, at kjøbe for 28,000 Rd. Geværer om Aaret efter den Model, der dengang blev brugt; men i Skjødet blev det bestemt, at, saasnart en ny Geværmodel blev indført, skulde der affluttet en ny Contract. Det er senere af kongelig Bevillte blevet be-